

การศึกษาคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้เรื่อง บึงยมาศทอง

A Lexical Study of Southern Thai Dialects in Binguamattong, Southern Regional Literature

จริยา ก่อภทสิริกุล^{1*} อัสวาทา ดาราโชติ และวิศลย์² เรืองกิจชู³

1,2,3 มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ตำบลเขารูปช้าง อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

*E-mail: jariya.no@skru.ac.th

บทคัดย่อ

บทความฉบับนี้มุ่งศึกษาคำศัพท์ในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้เรื่อง บึงยมาศทอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้คำศัพท์และวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงรูปคำศัพท์ในภาษาไทยถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐาน โดยศึกษาคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ จำนวน 375 คำ จากบทกวีนิพนธ์

ผลการศึกษาแบ่งเป็น 2 ประเด็น คือ คำศัพท์ที่เป็นคำศัพท์คนละศัพท์กับภาษาไทยมาตรฐาน กับคำศัพท์ที่เป็นศัพท์เดียวกันกับภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งผลการศึกษาในส่วนของคำศัพท์คนละศัพท์จะใช้วิเคราะห์ที่มาของคำ พบว่า มีจำนวน 138 คำ โดยคำศัพท์ส่วนใหญ่เป็นคำหลายพยางค์และเป็นคำยืมมาจากภาษาต่างประเทศ คือ คำยืมภาษาเขมร จำนวน 81 คำ คำยืมภาษาบาลีสันสกฤต จำนวน 32 คำ คำไทยดั้งเดิม จำนวน 22 คำ คำยืมภาษามลายู จำนวน 3 คำ และไม่สามารถระบุที่มาได้ จำนวน 3 คำ การศึกษาอิทธิพลของคำยืมภาษาต่างประเทศมีลักษณะการยืมคำศัพท์พื้นฐานและการยืมคำศัพท์ทางวรรณคดี ส่วนคำศัพท์ที่เป็นศัพท์เดียวกับภาษาไทยมาตรฐานจะใช้วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงเสียงในรูปศัพท์ พบว่า มีจำนวน 237 คำ โดยมีการเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะ สระวรรณยุกต์ และยังพบว่าการเปลี่ยนแปลงในระดับพยางค์และหน่วยคำอีกด้วย ซึ่งการศึกษานี้ช่วยให้เข้าใจบริบทของการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้และทำให้เห็นภาพสะท้อนสังคมจากการใช้คำอีกด้วย

คำสำคัญ: คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ วรรณกรรมท้องถิ่นใต้ การเปลี่ยนแปลงเสียง

Abstract

This research aims to study lexeme use in a Southern regional literature named “Binguamattong”, with the objectives to investigate about word use and the lexical form changes between Southern Thai dialect and Standard Thai language. All of the 375 Southern Thai dialect in this study are collected from the glossary chapter of the book.

The result can be divided into 2 categories: the vocabulary which are unidentical from Standard Thai, 138 words and the vocabulary which are identical to Standard Thai, 237 words. The result from the unidentical word found that most vocabularies are multi-syllable, and they are mostly loan words: 81 words from Khmer, 32 words from Bali-Sanskrit, 22 words which are Traditional Thai, 3 words from Malay, and 3 words which are unable to identify the origin. The study on influence of loaned foreign words have showed that it came in a form of standard word loan, and literary word loan. For the result from the unidentical word, we found that there are changes of lexical form in terms of consonants, vowels, tone marks, and syllable structures. This study had helped us into understand the context of word use in Southern-Thai dialect, and reveal the social reflection through the use of these words.

Keywords: Lexeme of Southern Thai Dialects, Southern Regional Literature, sound change

บทนำ

วรรณกรรมท้องถิ่นในภาคใต้เป็นวรรณกรรมที่ได้รับการยอมรับและรู้จักกันอย่างแพร่หลายมา ยาวนาน แต่ละเรื่องมีการบันทึกไว้เป็นสำนวนของเฉพาะท้องถิ่นและมีอัตลักษณ์ทางภาษาที่น่าสนใจ ดังเช่นเรื่องบึงยมาศทอง เป็นวรรณกรรมท้องถิ่นที่ได้บันทึกตามสำนวนภาษาของผู้พูดชาวจังหวัด สงขลา โดยอุบลศรี อรรถพันธุ์ (2554) เป็นวรรณกรรมท้องถิ่นใต้ที่ได้รับอิทธิพลมาจากเรื่องพิกลทอง ของภาคกลาง ซึ่งอุบลศรี อรรถพันธุ์ (2554: 3) ได้กล่าวไว้ว่าวรรณกรรมเรื่อง บึงยมาศทอง ไม่ ปรากฏปีที่แต่งชัดเจน แต่จากเนื้อความที่ปรากฏอาจสันนิษฐานได้ว่า วรรณกรรมเรื่องนี้แต่งในสมัย รัตนโกสินทร์ ปลายรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5

ลักษณะเด่นของวรรณกรรมเรื่องบึงยมาศทองคือ การใช้คำศัพท์และสำนวนภาษาถิ่นใต้ ตลอดจนคำที่ออกเสียงเป็นภาษาถิ่นใต้ในการบรรยายความในเนื้อเรื่องเป็นส่วนมาก ทำให้ วรรณกรรมเรื่อง บึงยมาศทองเป็นวรรณกรรมที่มีลักษณะเป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น ดังตัวอย่าง ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตัวอย่างการเปลี่ยนแปลงเสียงที่ปรากฏในภาษาไทยถิ่นใต้

คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน	คำศัพท์ไทยถิ่นใต้	การเปลี่ยนแปลงเสียง
เพื่อน	เชื่อน	<ฟ> เป็น <ช> /f-/ เป็น /ch-/
วันวาน	วันวา	<น> เป็น <->

คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐาน	คำศัพท์ไทยถิ่นใต้	การเปลี่ยนแปลงเสียง
		/-n/ เป็น /-Ø/
ลีม (ตา)	มลิน	<ล> เป็น <ม> /l-/ เป็น /ml-/ <ม> เป็น <น> /m/ เป็น /-n/
กูบ	โกบ	<ง> เป็น <โ> /u:/ เป็น /o:/

ผู้วิจัยได้สังเกตการเปลี่ยนแปลงคำหรือรูปคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ที่ปรากฏในวรรณกรรมท้องถิ่นเรื่อง บึงยมาศทอง ว่ายังคงรักษารูปศัพท์แบบโบราณไว้หลายคำ ซึ่งสะท้อนถึงการรักษาเสียงแบบดั้งเดิมในภาษาไว้ แต่ในปัจจุบันรูปคำศัพท์หรือการออกเสียงคำศัพท์ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปกาลเวลา ดังที่ **นันทนา รณเกียรติ (2554: 33)** ได้กล่าวไว้ว่าภาษาพูดและภาษาเขียนได้มีการพัฒนาควบคู่เสมอมาทุกยุคสมัย อักษรไทยเป็นหัวข้อหนึ่งในการศึกษาพัฒนาการของภาษาไทย ผู้วิจัยจึงมองว่าคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้สามารถสะท้อนการออกเสียงของผู้ใช้ภาษาได้อย่างดี และมีความแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐานอย่างเป็นระบบ

ดังนั้น วรรณกรรมท้องถิ่นใต้ เรื่อง บึงยมาศทอง ฉบับการปริวรรตวรรณกรรมท้องถิ่นใต้ประเภทหนังสือชุด ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ โดยพิจารณาจากรูปศัพท์ที่ปรากฏในเรื่อง เพื่อวิเคราะห์การใช้ภาษาในประเด็นที่มาของคำศัพท์และ **การเปลี่ยนแปลงเสียง** ที่แตกต่างจากภาษาไทยถิ่นมาตรฐาน

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาที่มาของคำศัพท์และวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ที่ปรากฏในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้ เรื่อง บึงยมาศทอง

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้รวบรวมและศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวรรณกรรมท้องถิ่นใต้ เพื่อสำรวจว่ามีงานวิจัยใดบ้างที่ได้ศึกษาตามแนวทางภาษาศาสตร์โดยเฉพาะการศึกษาเรื่องการใช้คำศัพท์ ความแตกต่างของคำศัพท์ หรือการเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ ผู้วิจัยพบว่า วรรณกรรมท้องถิ่นใต้เรื่อง บึงยมาศทอง ผู้แต่งคือ **อุบลศรี อรรถพันธุ์ (2554)** ยังไม่มีผู้ศึกษาไว้ ผู้วิจัยจึงได้นำเรื่องดังกล่าวมาศึกษาเรื่องคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ที่ปรากฏในเรื่อง ผู้วิจัยใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ในการวิเคราะห์จากบทกวี

ศัพท์ จำนวน 375 คำ และได้กำหนดแนวทางการวิเคราะห์ข้อมูลไว้ 2 แนวทาง คือ การวิเคราะห์ที่มาของคำศัพท์และการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงเสียงของคำศัพท์

ผลการวิจัย

1. ที่มาของคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ที่ปรากฏในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้เรื่อง บึงยมาศทอง

ผู้วิจัยใช้แนวทางการศึกษาตามทฤษฎีภาษาศาสตร์เปรียบเทียบ เพื่อค้นคว้าคำศัพท์ต้นทางหรือคำศัพท์สันนิษฐานที่อาจจะเป็นที่มาของคำศัพท์ที่ปรากฏในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้เรื่อง บึงยมาศทอง ในคำศัพท์เฉพาะของภาษาไทยถิ่นใต้โดยคำศัพท์เหล่านี้จะเป็นคำศัพท์คนละศัพท์กับภาษาไทยมาตรฐาน พบว่ามี จำนวน 138 คำ สามารถพิสูจน์ที่มาของคำศัพท์ว่ามาจากภาษา 4 ภาษา คือ คำยืมภาษาเขมร จำนวน 81 คำ คำยืมภาษาบาลี - สันสกฤต จำนวน 32 คำคำไทดั้งเดิม จำนวน 22 คำ คำยืมภาษามลายู จำนวน 3 คำ และไม่สามารถระบุที่มาของคำได้จำนวน 3 คำ

2. การเปลี่ยนแปลงเสียงในคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ที่ปรากฏในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้เรื่อง บึงยมาศทอง

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าศัพท์ใดเป็นศัพท์คนละศัพท์หรือศัพท์เดียวกันภาษาไทยมาตรฐานแล้ว พบว่า มีการใช้คำศัพท์ในภาษาไทยถิ่นใต้ที่เป็นศัพท์เดียวกันกับภาษาไทยมาตรฐาน จำนวน 237 คำ และสามารถวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงเสียงของคำศัพท์ได้ 5 ลักษณะ คือ 1) การเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะ 2) การเปลี่ยนแปลงเสียงสระ 3) การเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ 4) การเปลี่ยนแปลงพยางค์ และ 5) การเปลี่ยนแปลงเสียงที่ปรากฏร่วมกัน ผู้วิจัยนำเสนอผลการเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ในแต่ละประเด็น ดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะ จำนวน 80 คำ พบว่า มีการเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะต้น 4 ประการ คือ การเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว การเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ การเปลี่ยนแปลงรูปพยัญชนะ ห นำ และการเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะท้าย

ตารางที่ 2 ตัวอย่างการเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะ

การเปลี่ยนแปลง พยัญชนะต้น	การเปลี่ยนแปลงพยัญชนะ ควบกล้ำ	การเปลี่ยนแปลง พยัญชนะ ห นำ	การเปลี่ยนแปลงพยัญชนะ ท้าย
เพื่อน > เชือน ปด > บด	สำราญ > สำมราญ ตรอม > กรอม เมื่อยล้า > เมลื่อยมล้า กำไล > กำไมรย	เล่น > เหล่น ศาลา > ศาหลา เสนา > เสหนา	ปานนี้ > ปานี้

ในบางลักษณะก็มีการเปลี่ยนแปลงพยัญชนะทั้งในส่วนของพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย เช่น คำศัพท์ กำนัล ภาษาไทยถิ่นใต้ใช้คำว่า กำนัน หรือ คำศัพท์ สังกาล ภาษาไทยถิ่นใต้ใช้คำว่า สังกาน

รูปพยัญชนะ ห นำ ที่ปรากฏในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้เรื่องบึงมาศทองมีการเปลี่ยนแปลงรูปพยัญชนะ ห นำ จำนวน 1 ลักษณะ คือ การเปลี่ยนแปลงพยัญชนะต้นเดี่ยวเป็นรูปพยัญชนะ ห นำ ($C > (h)C$) และพบว่าการเปลี่ยนแปลงรูปพยัญชนะ ห นำ จำนวนมากถึง 44 คำ ซึ่งสะท้อนถึงการออกเสียงคำดังกล่าวเป็นเสียงระดับสูงในภาษาไทยถิ่นใต้

2. การเปลี่ยนแปลงเสียงสระ จำนวน 60 คำ พบว่า มีการเปลี่ยนแปลงเสียง 2 ลักษณะ คือ การเปลี่ยนแปลงเสียงสระเดียวกับการเปลี่ยนแปลงเสียงสระประสม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงเสียงส่วนใหญ่จะเป็นการเปลี่ยนแปลงเสียงสระเดี่ยว ปรากฏเป็นจำนวน 55 คำ ส่วนการเปลี่ยนแปลงเสียงสระประสม ปรากฏเพียง 5 คำ

ตารางที่ 3 ตัวอย่างการเปลี่ยนแปลงเสียงสระ

การเปลี่ยนแปลงเสียงสระเดี่ยว	การเปลี่ยนแปลงเสียงสระประสม
การเปลี่ยนแปลงสระเดี่ยวเสียงสั้น	การเปลี่ยนแปลงสระประสม
เหม็น > หมิน	เนียน > เนียน
พริบตา > พรืบตา	เชือก > เชียก
การเปลี่ยนแปลงสระเดี่ยวเสียงยาว	การเปลี่ยนแปลงสระประสมเป็นสระเดี่ยว
พื่น > เพ็น	เสียดาย > สดาย
คิริ > เครี	
การเปลี่ยนแปลงสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว	
นึ่ง > เน็ง	
พ่นน้ำ > พ่อนน้ำ	
การเปลี่ยนแปลงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น	
กาลี > กลี	
เนรเทศ > นีรเทศ	

3. การเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ จำนวน 9 คำ ประกอบไปด้วยการเปลี่ยนแปลงดังนี้

ก. การเปลี่ยนแปลงวรรณยุกต์จัตวาเป็นวรรณยุกต์เอก

ก่ง > ก่ง

ข. การเปลี่ยนแปลงวรรณยุกต์เอกเป็นวรรณยุกต์โท

คู่ > คู่

ค. การเปลี่ยนแปลงวรรณยุกต์โทเป็นวรรณยุกต์สามัญ

แกลัม > แกลม

ง. การเปลี่ยนแปลงวรรณยุกต์จัตวาเป็นวรรณยุกต์เอก

ผอน > ผ่อน

จ. การเปลี่ยนแปลงวรรณยุกต์จัตวาเป็นวรรณยุกต์โท

เผย > แผ้ย

โฌงเงง > โฌ้งเง้ง

4. การเปลี่ยนแปลงพยางค์หรือหน่วยคำ จำนวน 39 คำปรากฏการเปลี่ยนแปลงเสียงในระดับพยางค์ของคำศัพท์ ประกอบด้วยการเปลี่ยนแปลง 3 ลักษณะ คือ การลดพยางค์ การลดหน่วยคำ และการสับหน่วยคำ

ตัวอย่างที่ 1 การลดพยางค์ จาริต > ริด ความหมาย น. ประเพณีที่ถือสืบต่อกันมานาน.

๑หมอเจ้าจุตเทียนชัย

แล้วผันไปเบิกบายศรี

มือหนึ่งกุมพัตวี

ทำตามริดเขตแต่ก่อน

(อุบลศรี อรรถพันธ์, 2554: 95)

วรรณกรรมท้องถิ่นได้เรื่องบึงยมาศทอง ใช้คำศัพท์ว่า ริด โดยลดพยางค์จากคำว่า จาริต คำว่า จาริต เป็นคำที่ภาษาไทยยืมคำศัพท์มาจากภาษาบาลีสันสกฤต ซึ่งมีคำต้นทางคือ “ป.จาริตต ส.จาริตฺร” สามารถวิเคราะห์ได้ว่าคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้มีการลดพยางค์จากภาษาไทยมาตรฐาน และการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนแปลงด้วยวิธีการลดพยางค์ที่เกิดขึ้นในพยางค์ที่ 1

ตัวอย่างที่ 2 การลดหน่วยคำ ขอน > ขอกซอน ความหมาย ก. ไปหลายแห่งหลายที่

๑พี่น้องต่างโทษกัน

ให้ทรงธรรมไปไกลสถาน

วันนั้นจึงนางมาร

มาเบิกบานซอนแลไป

(อุบลศรี อรรถพันธ์, 2554: 111)

จากคำศัพท์ คำว่า **ชอกซอน > ขอน** พบว่าคำศัพท์มีการเปลี่ยนแปลงใน 2 กรณี คือ การลดคำ ได้แก่ “ชอก” และการเปลี่ยนแปลงรูปพยัญชนะต้น ช เป็น ข /s/ เป็น /cʰ/

ตัวอย่างที่ 3 การสับหน่วยคำ **ผอนผั่น > ผั่นผอน** ความหมาย ก. ลดหย่อนตาม, ลดหย่อนให้.

๑ พี่เลี้ยงครั้นได้ฟัง

ลาพระทองแล้วผั่นผอน

เงินไปในนคร

จรถึงยังวังราชา

(อุบลศรี อรรถพันธ์, 2554: 124)

จากคำศัพท์ คำว่า **ผอนผั่น > ผั่นผอน** พบว่า ในภาษาไทยถิ่นใต้เกิดการเปลี่ยนแปลง โดยการสลับที่ของคำอิสระ 2 คำ โดยนำคำหลังมาแทนที่จึงทำให้คำว่า “ผั่น” มาแทนที่คำว่า “ผอน” เป็นคำว่า **ผั่นผอน** แต่ทั้งนี้อาจจะมีผลมาจากเจตนาการส่งสัมผัสในกลอนของผู้ประพันธ์เอง

5. การเปลี่ยนแปลงเสียงที่ปรากฏร่วมกัน จำนวน 49 คำ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ปรากฏมากที่สุด ประกอบไปด้วยการเปลี่ยนแปลง 5 ลักษณะ คือ การเปลี่ยนแปลงรูปพยัญชนะและรูปสระ การเปลี่ยนแปลงพยัญชนะและวรรณยุกต์ การเปลี่ยนแปลงรูปสระและรูปวรรณยุกต์ การเปลี่ยนแปลงรูปพยัญชนะ รูปสระ และรูปวรรณยุกต์ และการเปลี่ยนตำแหน่งของพยัญชนะและการเปลี่ยนแปลงรูป

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยการศึกษาคำศัพท์ในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้เรื่อง บึงยมาศทอง ทำให้ทราบถึงระบบเสียง ระบบไวยากรณ์ การใช้คำที่น่าสนใจทั้งที่มีลักษณะร่วมและลักษณะที่แตกต่างกับภาษาไทยมาตรฐาน และทราบถึงอิทธิพลคำยืมของภาษาอื่น ๆ ที่มีผลต่อการใช้และการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ ของภาษาไทยถิ่นใต้ที่ปรากฏในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้เรื่องบึงยมาศทอง โดยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาด้านการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้ เรื่อง บึงยมาศทอง พบว่า การใช้คำศัพท์ต่าง ๆ สะท้อนให้เห็นลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรม กล่าวคือ ภาควัฒนธรรมหรืออารยธรรมจากที่ต่าง ๆ แล้วนำมาลักษณะการใช้ในภาษามาด้วย เช่น ภาษาบาลีสันสกฤตที่เข้ามาพร้อมกับพุทธศาสนา วรรณคดี วรรณกรรม ประเพณีวัฒนธรรม ภาษาเขมรมีอิทธิพลต่อภาษาไทยถิ่นใต้อย่างเหนียวแน่น เนื่องจากเป็นชาติเขมรเป็นชาติที่มีความเจริญและตั้งรกรากในดินแดนสุวรรณภูมิมาก่อน และภาษาไทยถิ่นใต้ก็ได้เอาวิถีการดำรงชีวิตและแนวทางปฏิบัติต่าง ๆ ตามรูปแบบของชนชาติเขมร นอกจากนี้ ภาษาไทยถิ่นใต้ยังสะท้อนถึงการรักษาภาษาไทดั้งเดิมไว้คงเดิมมากกว่าภาษาไทยมาตรฐาน

2. ผลการศึกษาผลการศึกษาด้านการเปลี่ยนแปลงรูปศัพท์ในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้ปรากฏเรื่อง บึงมาศทอง พบว่าคำศัพท์บางคำเกิดการเปลี่ยนแปลงเนื่องด้วยเรื่องความถูกต้องทางด้านฉันทลักษณ์ของคำประพันธ์ ซึ่งลักษณะคำประพันธ์ที่ปรากฏในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้เรื่อง บึงมาศทองคือ คำประพันธ์ประเภทกาพย์ โดยการเปลี่ยนแปลงที่มีอิทธิพลดังกล่าวจะเกิดขึ้นกับคำที่เป็นสุดท้ายของวรรคในแต่ละบทภายในคำประพันธ์นั้น ๆ

3. ผลการศึกษาผลการศึกษาด้านการเปลี่ยนแปลงรูปศัพท์ในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้ปรากฏเรื่อง บึงมาศทอง พบว่า คำศัพท์ได้รับอิทธิพลด้านอักขระวิธีจากสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนกลาง และสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย คือ ลักษณะการเขียน สระ เอื้อ ซึ่งตรงกับลักษณะรูปสระเอื้อ ที่ปรากฏในบันทึกโกษาปาน และลักษณะการเขียน สระ อะ ที่มีลักษณะตรงกับลักษณะเครื่องหมายฝนทองในตำราแผนคชลักษณ์

4. ผลการศึกษาผลการศึกษาด้านการเปลี่ยนแปลงรูปศัพท์ในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้เรื่อง บึงมาศทอง พบว่า ได้รับอิทธิพลด้านพยัญชนะจากวรรณกรรมต้นฉบับภาษาไทยมาตรฐาน เพราะยังปรากฏพบพยัญชนะตัว “ฟ” ซึ่งไม่ได้เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทยถิ่นใต้สงขลา

ข้อเสนอแนะและการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. การศึกษาวิจัยคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ที่ปรากฏในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้ในประเด็นการเปลี่ยนแปลงรูปศัพท์ ผู้วิจัยคาดว่าหากมีการศึกษาคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ที่ปรากฏในวรรณกรรมท้องถิ่นใต้ที่มีการแต่งขึ้นในยุคสมัยเดียว ผลการวิจัยอาจตอบและแสดงให้เห็นถึงสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริง

2. การเข้าใจปรากฏการณ์การเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ จะนำไปสู่การอธิบายและคาดการณ์การเปลี่ยนแปลงของคำศัพท์ในอนาคตได้

เอกสารอ้างอิง

จำเริญ แสงดวงแข, พรพันธุ์ เขมคุณาสัย และจริญญา ธรรมโชโต. (2543). การศึกษาคำภาษาไทยถิ่นใต้ในวรรณกรรมท้องถิ่นภาคใต้. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.

ฉันทัส ทองช่วย. (2536). ภาษาและวัฒนธรรมภาคใต้. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ประพนธ์ เรืองณรงค์. (2554). คำใต้ในคำกาพย์. กรุงเทพฯ: เรือนปัญญา.

เปรมินทร์ คาระวี. (2539). คำยืมภาษาเขมรในภาษาไทยถิ่นใต้. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์ดุสิตบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภิญโญ จิตต์ธรรม. (2513). ภาษาถิ่น. สงขลา: โรงพิมพ์สงขลา.

- วิโรจน์ ผดุงสุนทรารักษ์. (2526). *วิเคราะห์สัทพินทุมารสำนวนปากซ์ใต้*. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจารึกภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ. (2551). *การศึกษาภาษาถิ่น : ภาษาตระกูลไท*. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อุไรศรี วรชะริน. (2535). *ร่องรอยภาษาเขมรในภาษาไทย*. นครปฐม : เมตตาถือปี่ปรีน.
- Pittayawat Pittayaporn. (2009). *The Phonology of Proto-Tai*. Doctoral Dissertation, University of Cornell.